

Bilag

Et af udvalgets spørgsmål til socialministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål 13:

»Ministerens kommentar udbedes til, hvorvidt der kræves en lovændring for at gennemføre en midlertid ordning, hvorefter personer, der modtager støtte til hjælpemidler efter bistandslovens § 58, sikres indflydelse, når det drejer sig om hjælpemidler af personlig art, indtil en permanent ordning kan etableres, når det af ministeren igangsatte udvalgsarbejde er afsluttet. En midlertidig ordning, som indebærer, at brugerne af personlige hjælpemidler, uanset om der af en kommune måtte være indgået aftale om levering af hjælpemidler med bestemte leverandører, i stedet for hjælpemidlet kan få udbetalt et kontant tilskud svarende til beløbsstørrelsen i den prisaftale, som kommunen har indgået.«

Svar:

Efter bistandslovens § 58, stk. 2, fastsætter socialministeren regler om

- 1) afgrænsningen af de hjælpemidler, hvortil der kan ydes støtte, og adgangen til genanskaffelse,
- 2) hvornår støtte til et hjælpemiddel ydes som lån,
- 3) i hvilket omfang modtageren selv skal bære en del af udgiften til et hjælpemiddel,
- 4) hvorvidt der skal gælde særlige betingelser for støtte til visse hjælpemidler,
- 5) hvorvidt visse hjælpemidler kan udleveres fra en institution.

Spørgsmålet, om en midlertidig ordning som den foreslåede kan gennemføres administrativt med hjemmel i bemyndigelsesbestemmelsen i § 58, eller om gennemførelse af en sådan ordning kræver en lovændring, må vurderes dels ud fra bestemmelsens ordlyd, dels ud fra baggrunden for bestemmelsen i forarbejderne til bistandsloven.

Efter bestemmelsens ordlyd vedrører de regler, der kan fastsættes administrativt, mere generelle spørgsmål vedr. afgrænsningen af hjælpemidler, genanskaffelse, lån, egenbetaling,

særlige betingelser og udlevering fra institutioner. Det fremgår derimod ikke af bemyndigelsesbestemmelsen, at socialministeren kan fastsætte regler, hvorefter modtagere af personlige hjælpemidler generelt har ret til at få udbetalt et kontant tilskud i stedet for et hjælpemiddel.

Af forarbejderne til bestemmelsen, herunder Socialreformkommissionens 2. betænkning, fremgår det heller ikke, at det med bestemmelsen var sigtet, at sådanne regler skulle eller kunne fastsættes.

De hensyn, der her er lagt til grund, er tværtimod, at de bistandydende organer bør stå så frit som muligt, samt at det bør sikres, at de hjælpemidler, der leveres på det offentlige regning, har en vis kvalitet m.v. Endvidere er der mere generelt lagt vægt på, at der i forbindelse med ydelse af tilbud efter bistandsloven bør ske en medinddragelse af klienten før valg af foranstaltning.

Sidstnævnte princip gælder generelt på bistandslovens område og er udtryk for, at der lægges vægt på god kvalitet i sagsbehandlingen, men ændrer ikke ved, at beslutningskompetencen ligger hos den ansvarlige myndighed (i dette tilfælde kommunalbestyrelsen).

På baggrund af det ovenfor anførte er det Socialministeriets opfattelse, at gennemførelse af en ordning som den foreslåede ikke ligger inden for ordlyden af bemyndigelsesbestemmelsen i bistandslovens § 58 eller dennes forarbejder, hvilket indebærer, at gennemførelse af en midlertidig ordning som den foreslåede kræver en lovændring.

Afslutningsvis bemærkes det, at ud over spørgsmålet om rækkevidden af bemyndigelsesbestemmelsen i § 58, stk. 2, har det været overvejet, hvorvidt gennemførelse af en ordning som den foreslåede kan siges at medføre ekspropriative indgreb over for eneleverandører efter eventuelle allerede indgåede eneleverandøraftaler. Sådanne indgreb kan kun gennemføres ved lov. Spørgsmålet afventer for øjeblikket Justitsministeriets vurdering.